

РЕШЕНИЕ

№ 6706

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **5616** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207

АПК.

Производството е образувано по искова молба на Г. Г. С. от [населено място], [улица], ет.4, ап.8, срещу Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) с искане за присъждане на обезщетение в размер на 5000 лв. за неимуществени вреди, претърпени в периода от 27.12.2016 г. до 12.05.2027 г. в резултат на неправомерни действия на А. К. Х. – служител на ГДГП, изразяващи се в недопускане на Р. Е. К. на 27.12.2016 г. до пътуване с Австрийските авиолинии за полет С.-Ц. с прекачване във В., при наличие на редовни пътни документи.

Ищцата твърди, че на 27.12.2016 г., заедно със съпруга си П. И. С. и внука си Р. Е. К., [дата на раждане], имали самолетни билети за пътуване с Австрийските авиолинии с полет С.-Ц. и прекачване във В.. Притежавала редовни пътни документи за детето – пълномощни от родителите, издадени от страната на пребиваване Швейцария, с нотариална заверка на подписите, преведени на български език. При проверка на личните документи инспектор Й. С. отказала да пусне детето и ги насочила към началник смяната А. К. Х.. Било й обяснено, че детето пребивава постоянно при родителите си в Швейцария, но последвал отказ да го пуснат, изразен с недопустимо за държавен служител пренебрежително отношение: „Мога, но не искам!“. Тримата пропуснали полета, а на следващия ден, бременната й дъщеря Д. С. била принудена да вземе полет до България, за да прибере детето си. Счита, че А. К. Х. не е имала нормативно основание за отказ, поради което действията ѝ на 27.12.2016 г. са

незаконосъобразни. Претендира, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с незаконосъобразните действия на служител на ГДГП, изразяващи се в недопускането на Р. Е. К. на 27.12.2016 г. до пътуване с Австрийските авиолинии за полет С.-Ц., претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в последващи притеснения по връщане на детето при родителите му в чужбина, вкл. притеснения от полета на бременната ѝ дъщеря Д. С., негативни емоции от проваленото пътуване на 27.12.2016 г., както и от провалените коледно-новогодишни празници на цялото семейство, свързани с отмяна на предварителни резервации. В резултат на тези притеснения изключително се влошило здравословното ѝ състояние, отключила автоимунно заболяване, била ѝ определена 60 % трайна нетрудоспособност и назначена терапия с лекарства.

Ищцата претендира съда да постанови решение, с което да ѝ присъди обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 5000 лв., ведно със законната лихва от 27.12.2016 г. до окончателното изплащане.

Ответникът Главна дирекция „Гранична полиция“ оспорва иска с писмен отговор от 22.12.2020 г. и от 19.08.2021 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Н.. Поддържа, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Твърди, че с действията си служителите на ГДГП не са нарушили Инstrukция № 8121з-813 от 9 юли 2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове (Инstrukция № 8121з-813/2015 г.) и правилно не са допуснали до пътуване детето Р. Е. К. поради непредставяне на изискуемите документи. Не били представени документи, че детето пребивава дългосрочно извън България, както и съгласие на родителите с нотариална заверка на подписите или апостил. Претендира за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

Ответникът не оспорва и се установява от служебна бележка рег. № 406400-2628 от 30.09.2020 г. на ГДГП – Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) – Аерогари, че А. К. Х., родена на 10.10.1974 г., е била служител на ГДГП за периода 1998 г. – 2018 г.

Към исковата молба е приложен паспорт на Р. Е. К., [дата на раждане], издаден от Република България на 08.07.2016 г., със срок на валидност до 08.07.2021 г., в който е отбелязано, че детето е родено в Швейцария. Приложено е Разрешение ZH3063673, за краткосрочно пребиваване на Р. Е. К., [дата на раждане], на територията на Швейцария със срок до 16.03.2017 г. В разрешителното за пребиваване изрично е отбелязано, че е издадено за събиране на семейството.

Ответникът е представил Съобщение № 8177р-32141 от 27.12.2016 г. на А.Х. – началник смяна „03“ ГКПП-Аерогара С., според което, на 27.12.2016 г., около 18:30 часа, за излизане от страната с полет OS 798 за В., се явил непълнолетният български гражданин Р. Е. К., ЕГН [ЕГН], паспорт №[ЕИК], издаден на 08.07.2016 г. от МВР, който представил декларация за пътуване от родителите, заверена от швейцарски нотариус. Същият не бил допуснат поради липса на декларация от родителите, заверена по надлежния ред. Солидарно с него от полета се отказали и българските

граждани Г. Г. С. и П. И. С..

Към отговора на исковата молба са приложени документите, представени за детето при полета на 27.12.2016 г. – 2 броя разрешения от 05.12.2016 г. за пътуване на дете, непридружено от своите родители, подписано от Д. П. С. и от Н. Г. К., като родители на Р. Е. К., [дата на раждане] , с които дават съгласието си в полза на Г. Г. С. да пътува от С. за Ц. като придружител на детето им. Резрешенията са заверени с подпис на заместник-нотариус М. Ш. от Нотариална кантора В.-Ц..

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи: Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищцата е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Обстоятелствата по явяването на 27.12.2016 г. за полет с посока С.-Ц., през В., на ищцата, придружена от съпруга и внука си Р. Е. К., както и отказа да бъдат допуснати до полета, не са спорни между страните. Спорна е законосъобразността на действията на служителя на ГДГП по недопускането на лицата до полет.

Установи се по делото, че на 27.12.2016 г., при явяването си на Аерогара С., за полет С.-Ц., ищцата представила 2 броя разрешения от родителите на детето Р. Е. К., [дата на раждане] , удостоверяващи съгласие да бъде негов придружител при пътуване от С. до Ц., които представляват изискуемото писмено съгласие по чл.48, ал.1 от Инструкция № 8121з-813/2015 г.

Проблемна се е оказала заверката от Нотариус, регистриран в Швейцария, доколкото разпоредбата на чл.48, ал.2 от Инструкцията въвежда изискване подписът в документа да бъде заверен от компетентен орган по Закона за нотариусите и нотариалната дейност (ЗННД) или с апостил. В случая, документите не са заверени от нотариус, придобил правоспособност и вписан по реда на българския закон, нито притежават апостил. За лица, находящи се в чужбина, нормата на чл.84 от ЗННД предоставя компетентност за извършване на нотариални функции на българските консулски длъжностни лица в чужбина.

Разпоредбата на чл.50 от Инструкцията предоставя възможност за дерогация на чл. 48, ал. 1, но при следните изисквания: малолетните и непълнолетни български граждани да живеят дългосрочно извън Република България и това да е отразено в техните български документи за самоличност или да притежават освен български паспорт и официален документ от съответната държава. Предвид използваните съюзи „и“ и

„или“ съдът приема, че общото изискване към лицата по чл.50 от Инструкцията е да пребивават дългосрочно извън България и това обстоятелство да бъде удостоверено по един от двата алтернативни начина: а/с български документ за самоличност или б/с български паспорт и официален документ.

В случая не е спорно, че към 27.12.2016 г. малолетното дете Р. Е. К. е притежавало разрешение за краткосрочно пребиваване в Швейцария – със срок до 16.03.2017 г., т.е. то не отговаря на изискването по чл.50 от Инструкцията да пребивава дългосрочно извън Република България.

Според пар.2 от ПЗР на Инструкция № 8121з-813/2015 г. същата е издадена на основание чл. 30, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 3 ЗМВР – редът и организацията за осъществяване на контролната дейност по гранични проверки се определят с инструкции на министъра на вътрешните работи. Същевременно според чл.76, т.9 от ЗБЛД може да не се разреши напускане на страната на малолетни и непълнолетни и поставени под запрещение лица, които нямат нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители, настойници, попечители. По силата на чл.1, ал.3 от ЗБЛД отказът за издаване на български лични документи, отнемането им и налагането на други ограничения, свързани с тяхното ползване и съхранение, се уреждат със закон.

Съгласно на чл.15, ал.3 от Закона за нормативните актове, а при действието на АПК и съобразно чл.5, ал.1, когато постановление, правилник, наредба, инструкция или друг подзаконов нормативен акт противоречи на нормативен акт от по-висока степен, прилага се по-високият по степен акт, т.е. задължението за спазване на йерархията на нормативните актове е разпространено и спрямо административните органи. При липсата на законова делегация в ЗБЛД за приемане на подзаконова нормативна уредба в тази материя и при действието на чл.5, ал.1 АПК, съдът приема, че нормата на чл.48, ал.2 от Инструкция № 8121з-813/2015 г. въвежда изискване, което не е уредено в закона, а именно нотариално завереното писмено съгласие за пътуване в чужбина на родителите по чл.76, т.9 ЗБЛД да притежава заверка единствено от компетентен орган по националния Закон за нотариусите и нотариалната дейност или апостил. Както, предвид употребения в чл.76, т.9 ЗБЛД глагол „може“, указващ на право на преценка, така и съобразно задължението по чл.5, ал.1 АПК за прилагане на нормативния акт от по-висока степен, административният орган, осъществяващ граничен контрол на 27.12.2016 г. на Аерогара С. е следвало да извърши самостоятелна преценка на представените документи за пътуване на малолетното дете Р. Е. К. съобразно законовото изискване за нотариална заверка на подписите по чл.76, т.9 ЗБЛД.

Представените от ищцата на 27.12.2016 г. разрешения за пътуване от родителите на Р. Е. К. притежават нотариална заверка на подписите, макар и на нотариус в Швейцария. Предвид датата на съставяне на частните документи на 05.12.2016 г. и текста им – за пътуване от С. до Ц., същите очевидно са съставени с цел да придружат детето от страната, чийто гражданин е, до страната по пребиваване. Освен приложените декларации (като частни документи), при пътуването е представен и официален документ, издаден от Швейцария - разрешение за краткосрочно пребиваване в Швейцария – със срок на валидност до 16.03.2017 г. Този документ безспорно има характер на официален по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК - издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред. Нещо повече, в него изрично е посочена целта на издаването му – за събиране на семейството. Буквалният превод на текста от документа на немски език „V. bei den E.“ е „местонахождение при

родителите“. Това обстоятелство, както и данните в декларациите за съгласие на двамата родители – български граждани, живеещи в Швейцария, [населено място], съдържащи нотариална заверка на подписите съобразно изискванието на чл.76, т.9 ЗБЛД, изпълняват законовите изисквания за пътуване през граница на малолетното дете.

По изложените съображения и като е приела на 27.12.2016 г., че малолетното дете Р. Е. К. пътува с документи, които „не са заверени по надлежния ред“, служителката на ГДГП – МВР А. К. Х., в качеството си на началник смяна „03“ ГКПП-Аерогара С., е действала незаконосъобразно и в противоречие с чл.5, ал.1 АПК, вр. чл.76, т.9 ЗБЛД. Формираният отказ за допускане на малолетното лице Р. Е. К. и придружаващите го роднини по права линия представлява фактическо действие по смисъла на чл.250 АПК. Независимо от наличието на ред за обжалване на тези действия, организацията на полета не предполага използването му, поради което незаконосъобразният отказ на служителката е довел до солидарно отказване от полет на ищцата и съпруга ѝ. От друга страна и съгласно чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

По изложените съображения съдът приема за осъществен първия елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно наличие на незаконосъобразно действия на административен орган, при и по повод изпълнение на административна дейност по чл.102, ал.1, т.2 от ЗМВР.

По отношение на другите елементи от отговорността ищцата е ангажирала свидетелски показания на св.А. С. К.. Последната е пряк свидетел на отказа, тъй като установява, че на 27.12.2016 г. ищцата ѝ се обадила по телефона от летището с молба за помощ. След случая потърсила ищцата и от нея разбрала, че е в болница. При посещението ѝ там установила, че е отслабнала, отчаяна и съсипана. Разплакала се и споделила, че майката е дошла да прибере детето, но карала тежка бременност и вместо да ѝ помогне, била принудена да пътува извънредно и в тежки зимни условия. Притесненията ѝ не свършили със зимата, а продължили, докато дъщерята не родила второто си дете. С. споделяла, че не се чувства добре, мислите ѝ били постоянно при децата. В продължение на дълъг период след по това ходела на инжекции. Психическото ѝ състояние било силно влошено и споделяла, че се притеснява за дъщеря си – вместо да ѝ помогне с детето, тя била принудена да пътува в средата на зимата, за да го прибере.

Съдът приема, че показанията кореспондират с представените от ищцата писмени доказателства - епикриза от Клиника по ревматология при МБАЛ [фирма] – С. и Експертно решение на ТЕЛК № 0310 от 28.01.2020 г. Първият документ удостоверява болнично лечение в периода от 04.01. до 11.01.2017 г. с диагноза „Други некротизиращи васкулопатии“. По свободно достъпни данни в Интернет „Некротизираща васкулопатия, неуточнена“, представлява заболяване на кръвоносните съдове, което се характеризира с развитие на некротични промени в съдовата стена. Причините за възникване на тази група заболявания в повечето случаи не са точно изяснени. Счита се, че основна роля при повечето от тях играят автоимунни процеси, които водят до образуване на възпалителни увреждания в стената на кръвоносните съдове“ (Ф..bg: <https://medpedia.framar.bg/>).

Според епикризата, ищцата постъпила по повод болки и скованост в метакарпофалангеални стави, глезенни и коленни стави, хронична умора, поява на червени плътни лезии от типа на еритема по крайниците, лесна умора. Оплакванията

са след прекарана инфекция в областта на горните дихателни пътища през м.декември 2016 г. Направено е обсъждане, че се касае за болна с Е. нодозум в хода на максиларен и фронтален синусит, прекарана инфекция на горни дихателни пътища и повишено АСТ. Предписан е курс на лечение в таблетки в продължение на 2 месеца и с бензилпеницилин веднъж месечно за 6 месеца.

От представеното ЕР на ТЕЛК № 0310 от 28.01.2020 г. се установява, че през 2000 г. е извършена левостр. мастектомия по повод карцином с последваща лъче- и хормонотерапия. През 2017 г. е установена Е. нодозум след прекарана респираторна инфекция и постигната ремисия след проведено лечение. По свободно достъпни данни в Интернет (сайт <https://www.arsmedica.bg>) Е. nodosum (възловиден еритем) е имунно кожно заболяване с полиетиологична генеза, което възниква при различни остри или хронични заболявания и интоксикации. Основното патогенетично звено при еритема нодозум са имунни комплекси, отлагачи се в кръвоносните съдове дълбоко в дермата, които активират моноцитно-макрофагеалната система и биват фагоцитирани. Възпалението преминава бързо и кръвоносните съдове заздравяват.

Предвид установеното при ищцата заболяване през 2000 г. и направеното в ЕР на ТЕЛК от 2020 г. обсъждане на здравословното ѝ състояние, съдът приема, че заболяването по епикризата на Клиника по ревматология при МБАЛ [фирма] е установено за първи път през 2017 г. Факт е, че това е станало броени дни след случая от 27.12.2016 г., както и, че приемането на лицето в болнично заведение предполага влошаване на здравословното му състояние.

Предвид невъзможността за точно изясняване на причините на заболяването „Други некротизиращи васкулопатии“, отбелязването в двата медицински документа, че е констатирано след прекарана инфекция на горни дихателни пътища през м.декември 2016 г., както и липсата на ангажирани доказателства относно пряката и непосредствена причинно-следствена връзка при дадени в о.с.з. на 03.11.2021 г. указания, съдът приема за недоказано наличието на пряка и непосредствена връзка между инцидента от 27.12.2016 г. и влошеното здравословно състояние на ищцата през м.януари 2017 г. Единствено указание за такава връзка е близкият времеви период между двете събития, но това не е достатъчно за целите на съдебния процес, в който ищцата носи доказателствена тежест за пълно, главно доказване на елементите от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ищцата е представила доказателства за осъществено от дъщеря ѝ Д. С. пътуване на 28.12.2016 г. с посока Ц.-С. и на следващия ден – в обратна посока. Житейски логично и подкрепено със свидетелски показания е обяснението, че пътуването е предприето с единствена цел прибиране на детето Р. Е. К. при родителите му, живеещи в [населено място], Швейцария, каквато е целта на издаденото му разрешение за краткосрочно пребиваване в Швейцария.

Според доклад за раждане и послеродов период от 15.05.2017 г., Градска клиника Т., Ц., Д. П. С., [дата на раждане] , е родила на 12.05.2017 г. Относно протичане на бременността е отбелязано „желязодефицитна анемия, субституирана с Ф. интравенозно през м.април 2017 г.“. Това потвърждава твърденията на ищцата за протичаща при дъщеря ѝ проблемна бременност, завършила с раждане на 12.05.2017 г.

Въз основа на изложеното и при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства – гласни и писмени, съдът приема за доказано, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с отказа на служител на ГДГП за допускане

до полет на 27.12.2016 г. с посока от С. за Ц., ищцата е изпитала отрицателни емоции и притеснения с висока интензивност, свързани с проваленото пътуване в навечерието на коледно-новогодишните празници, допълнително засилено от съзнанието, че не помага, а напротив – натоварва бременната си дъщеря да пътува при неблагоприятни зимни условия, за да прибере малолетното си дете в местопребиваването на родителите му. Логично е, тези отрицателни преживявания да са засилени от съзнанието, че притежава изискуемите документи за придружаване на малолетното дете – нотариално заверено съгласие на родителите, придружено с официален документ – разрешение за пребиваване на детето в Швейцария при родителите му, въпреки което е получила отказ от държавен служител, чието поведение следва да бъде в защита на легитимните права и интереси на гражданите. Предвид медицинските документи, които удостоверяват необходимост от 6-месечно лечение с медикаменти след болничното лечение през м.януари 2017г. съдът приема като обективни показанията на св.К., че мислите на ищцата били постоянно насочени към бременната ѝ дъщеря, на която не е успяла да помогне. Свидетелката описва Г. С. като „отчаяна, съсипана, не се чувствала добре, била с влошено психическо състояние, непрекъснато говорела за дъщеря си“. Според свидетелката, това състояние продължило до раждането на още едно здраво дете на 12.05.2017 г.

Въз основа на изложеното съдът приема, че за исковия период от 27.12.2016 г. до 12.05.2017 г. ищцата е изпитвала по-интензивни от обичайните емоционални притеснения и отрицателни изживявания, пряко свързани с проваленото пътуване на 27.12.2016 г. и последвалата необходимост от последващо прибиране на малолетното дете при родителите му от бременната дъщеря Д. С.. Логично е незаконосъобразните действия на служителя на ГДГП по отказ да допусне Р. Е. К. до полет С.-Ц. да се свързани с изпитано разочарование и отрицателни емоции. С изложеното съдът приема за осъществен фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ищцата претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв. Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

При определяне размера на обезщетението съдът съобразява, че отказът на служителката на ГДГП е в нарушение на действащи законови разпоредби при наличие на редовни документи за пътуване на малолетното дете Р. Е. К., а последиците са се отразили на цялото семейство – провалени семейни празници. Притесненията на ищцата са свързани и с бременността на дъщерята Д. С. и невъзможността на С. да

помогне при прибирането на детето при родителите му. С оглед обективно установеното влошено здравословно състояние на ищцата за исковия период от 27.12.2016 г. до 12.05.2017 г., житейски логично е тези притеснения да се продължили до раждането на 12.05.2017 г. При съобразяване на изложените обстоятелства справедливо обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди представлява сумата от 1200 лв. За разликата до предявения размер искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, а именно, че за незаконни действия или бездействия на административните органи дължимостта на законната лихва върху обезщетението настъпва от момента на преустановяването им, съдът намира, че обезщетението следва да се присъди ведно със законната лихва, считано от 27.12.2016 г. до окончателното му изплащане.

На ищцата не следва да се присъждат сторените в съдебното производство разноски на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ поради липса на заявено искане в тази насока, вкл. в писменото становище от 03.11.2021 г.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ (ред. Д.в. бр.94/2019 г., т.е. преди предявяване на иска) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. По силата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Доколкото законовата разпоредба на чл.10, ал.4 ЗОДОВ не определя минимум на възнаграждението, съдът приема, че подзаконовата на чл.24 от НЗПП не може да се тълкува като нейно ограничение. На това основание и за да не влияе присъждането на разноски в полза на ответника на размера на присъденото обезщетение, съдът приема, че на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“, [населено място], [улица], да заплати на Г. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, ап.8, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1200 лв., ведно със законната лихва от 27.12.2016 г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 5000 лв.

ОСЪЖДА Г. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, ап.8, заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ:

